

Spm. nr. US 5**Tove Videbæk (KRF):**

En ny rapport fra Rehabiliterings- og Forskningscentret for Torturofre beskriver en række eksempler på, at flygtninge- og indvandrerbørn bliver brugt som tolke i følsomme sager, f.eks. når forældre skal til lægeundersøgelse og på sygehuset.

Der fortælles bl.a. om børn, der bliver brugt som tolke, når barnets mor er hos psykiater og fortæller om psykiske traumer, der stammer fra tortur, og der fortælles om et 9-årigt barn, der skal fortælle sin mor, at hun måske skal have fjernet et bryst på grund af kræft. De situationer kan have meget alvorlige konsekvenser for børnene i form af depressioner, indelukthed og andre sår på sjælen.

Sundhedsministeren har i et svar til undertegnede på S 98 sagt, at det som udgangspunkt bør undgås at anvende mindreårige børn som tolke for deres forældre i forbindelse med kontakter til sundhedsvæsenet, men at der kan være situationer, hvor mangel på tolkebistand kan gøre det relevant, at børn hjælper med at oversætte samtalen mellem behandler og patient. Sundhedsministeren gør også opmærksom på, at der findes regler, der sikrer, at der *kan* ydes tolkebistand til patienter.

Hvad vil regeringen gøre for at sikre, at børn simpelt hen ikke bliver brugt som tolke i de situationer, hvor deres forældre skal til lægeundersøgelse eller på sygehuset?

Sundhedsministeren (Arne Rolighed):

Jeg vil gerne sige til fru Tove Videbæk, at jeg er helt enig i det, der er udgangspunktet for spørgeren, nemlig at når der er tale om et terapiforløb, en intens samtale mellem en psykolog, en terapeut og en fremmed, må udgangspunktet være, at der ikke er børn og andre pårørende i nærheden under denne samtale og da slet ikke som tolke.

Derfor er mit svar også, at vi som udgangspunkt i videst muligt omfang skal undgå at have børn med som tolke. Men med de mange fremmede, der er kommet ind i vort land, kan det hende, at man ude på klinikkerne har et konkret tolkeproblem i situationer, hvor den fagligt ansvarlige for terapien kan sige, at samtalen har en sådan karakter, at man må ty til det næstbedste, nemlig at bruge et barn som tolk. Det kan være den eneste mulighed for at kunne gå i gang og arbejde med tingene.

Hvad regeringen vil gøre er selvfølgelig sammen med amterne at henstille, at der på alle områder, hvor terapi af denne karakter er nødvendig, er den nødvendige tolkebistand. Det siger reglerne herom også.

Tove Videbæk (KRF):

Det viser sig jo, at det ikke alene er i enkelte tilfælde, men i en lang række situationer, at børn bliver indkaldt som tolke. Men det er jo også klart, at man må erkende, at ikke alle kommuner kan have et fuldt færdigt tolkekorps klar til at rykke ud i forbindelse med tolkning af alle sprog; det er klart.

Men vil regeringen overveje at oprette en central tolketjeneste som erstatning for den telefoniske tolketjeneste i forbindelse med Udlændingestyrelsen, som blev lukket i marts 1994? Alle ved, at Ulfborg-Vemb, Holmsland eller Hjørring Kommuner ikke kan have tolke til alle verdens sprog, så der *må* være en central hjælp, man kan trække tolke fra.

Sundhedsministeren (Arne Rolighed):

Med hensyn til om initiativet skal føre til, at det skal være en central enhed, eller om det – hvad jeg helst så – er noget, man skal løse lokalt ude i de enkelte amter i et samarbejde mellem kommuner og amt, vil jeg sige til fru Tove Videbæk: Det er jo ikke alene et problem i en psykologisk terapissammenhæng, en psykiatrisk terapissammenhæng. Det er endnu mere relevant, når man kommer på sygehus, hvad enten det så er på grund af en alvorlig sygdom, eller det er en mere let behandling, patienten skal have. Vore terapeuter ude på klinikkerne, hvad enten det er i terapien eller i behandlingssystemet, oplever de samme tolkeproblemer, og fra mine 15 år i Århus Amts sygehusvæsen ved jeg også, at det har været et gængs problem, når vi fik fremmede ind på vore sygehuse, at det kunne være svært at få tolkebistand.

Jeg vil gerne tale med Amdtsrådsforeningen om, hvorvidt det ikke er noget, det enkelte amt og kommunerne i amtet skulle løse i fællesskab ved at sikre en større koordinering. Det kunne såmænd gøres i praksis, ved at man fik emnerne for de tolkeområder, der er relevante, og fik nogle lister over relevante, professionelle tolke.

Tove Videbæk (KRF):

Man hører mange steder, både i kommuner og amter og i andre regier, at det er svært at skaffe tolke. Det siges, at det er svært at skaffe uddan-